

WAT VOORAFGING

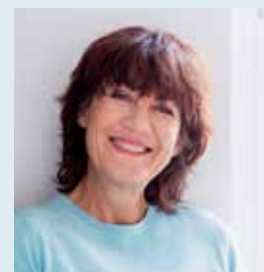
Mirjam: "Mijn moeder is opgegroeid in een pleeggezin. Vanaf het moment dat ik dat wist – ik was toen tien – wilde ik later ook pleegmoeder worden. Het heeft me jaren gekost om Job over de streep te trekken, en tijdens de selectieprocedure van de pleegzorg was hij mijn zwakke plek. Ze mochten niet weten dat hij 'Nou, vooruit dan maar' had gezegd, in plaats van volmondig 'Ja!'. Zijn doorslaggevende argument om overstag te gaan was: het is voor maximaal drie maanden, dus je kunt je er niet echt een buil aan vallen. 'Niet hardop zeggen, hoor!', waarschuwde ik nog. De cursus die we moesten volgen, was zinvol en leerzaam, maar vooral gericht op ontmoediging van kandidaten die een te romantisch beeld van het pleegouderschap hadden. Ik was elke week bang dat Job zou afhaken. Maar hij deed mee aan alle rollenspellen, hij beantwoordde de vragenlijsten in ons 'levensboek', voerde openhartige gesprekken met de dames van de pleegzorg en werd tenslotte goedgekeurd. Onze thuissituatie werd stabiel bevonden en het eindrapport was positief. Van het Ministerie van Justitie kregen we een verklaring van onberispelijk gedrag in het verleden: we waren officieel crisis-pleeggezin. Nu zijn we al bijna twintig jaar pleegouders van verschillende kinderen. Een van hen is Esi, een heel markant en grappig meisje. Daarom wilde ik graag over haar schrijven."

*
Nieuwe
column!

M I R J A M

Mirjam Oldenhave (58)
is kinderboekenschrijfster
van o.a. Mees Kees.
Samen met haar vriend
Job is ze pleegouder van
de zevenjarige Esi.

WAT IK
OOK
PROBEER,
ZE ZEGT
ALLEEN
MAAR:
"GEEF DE
SLEUTEL"

Onze nieuwe pleegdochter is er nog maar net en ik ben nu al wanhopig. Ze wil weg en verder niets. Onverzettelijk staat ze al meer dan twee uur bij de voordeur. Wat ik ook probeer, ze zegt alleen maar: "Geef de sleutel."

Volgens onze informatie heet ze Esi, is ze negen jaar en komt ze uit Drenthe, maar volgens de groepsleider die haar vanmorgen kwam brengen, is ze pas zeven en komt ze oorspronkelijk uit Senegal. "Is dit dan wel het goeie meisje?", vroeg ik zacht.

Ja, dat wist hij zeker, de naam klopte en het kwam wel vaker voor dat de gegevens niet helemaal aansloten, vooral bij spoedjes. Haar dossier lag nog bij Bureau Jeugdzorg, maar ze zouden het zo snel mogelijk nasturen.

"En haar spullen?" Ik had alleen een plastic tasje gezien. Hij wees er maar. "O ja, daar", zei ik gauw.

Toen gaf hij Esi een knuffel, die ze met afgewend hoofd onderging, en verdween. Sindsdien staat ze bij de voordeur en loop ik op en neer tussen de keuken en de gang. "Wil je misschien iets drinken?" Geen reactie. "Ik kan het ook hierheen brengen." "Geef de sleutel." Op de pleegzorgcursus hebben we geleerd om van de ontvangst geen feestje te maken. Weg met de slingers en de welkomstaart, geen enkel kind verheugt zich erop om bij vreemde mensen te gaan wonen. In de crisisopvang is de kans groot dat de biologische ouders tegen de uithuisplaatsing zijn, het kind komt waarschijnlijk uit een panieksituatie, anders hoeft het allemaal niet zo acuut te gebeuren. Rust, dat moet de eerste boodschap zijn. Geen feest, maar rust. Daarna zien we wel verder.

Ik ga maar weer naar haar toe. Ze staat met haar neus bijna tegen de deur, alsof ze straf heeft. Ollie, onze zwarte nep-labrador, zit nu naast haar, ook met zijn rug naar me toe. Hij moet nodig worden uitgelaten. "Moet jij niet plassen?", vraag ik. Ollie krabt aan de deur. "Nee, ik bedoel jou niet, jij tilt je poot maar even op in de tuin", zeg ik.

Ineens kijkt Esi om, verrast en ik geloof ook geamuseerd.

"Kom je mee kijken?", vraag ik voorzichtig.

Ze knikt en loopt met me mee. Ik schuif de keukendeur open, Ollie loopt snel naar zijn boompje en begint te plassen. Ik doe het geluid van zijn straal na. Esi lacht.